

[J. Oskar Andersen.]

man burde sætte bestemte Timetal, som viser, at disse Fag er Grundfag i Folkeskolens Klasser, og for Religionsundervisningens Vedkommende maa man nødvendigvis fastsætte saadanne Tal i Loven, da det, som sagt, har vist sig, at man forskellige Steder administrerer paa en Maade, som er uheldig for dette Fag. Men dette viser saa atter hen til, at det Tilsyn med Religionsundervisningen, der er fastsat i Tilsynsloven, ikke er tilstrækkeligt. Jeg kan ikke se, at Lovforslagets § 8 er tilstrækkelig. Det kan være godt nok, at der gives Præsten Adgang til at erklære sig. Jeg mener, at Præsten maa være til Stede, naar man lægger Undervisningsplanen, og der maa være en Sikkerhed for, at hans Erklæring ikke gaar i Papirkurven.

Der kunde være andre Ting at omtale, men Tiden tillader det ikke; almindelige Medlemmer maa jo kun tale et Kvarter. Jeg vil blot endnu omtale Forskolelærerinderne. Jeg er Tilhænger af, at vi bevarer denne Institution.

Jeg er ikke utilfreds med, at de faar en vis større Uddannelse, og at der sker en vis Udvidelse ogsaa af deres Undervisningsomraade. Men jeg kan ikke forstaa, at man, naar man foretager Ændringer i Seminarie-loven her ved at give Bestemmelser om Forskolelærerindernes Uddannelse, ikke samtidig skaber en Mulighed for, at de Forskolelærerinder, som ikke blot egner sig til Smaabarnsundervisningen, men har Evner til at studere videre, saa de kan tilegne sig Kundskaber, der muliggør, at de kan faa en Ligestilling med almindelige Seminarister — ikke skaber Overgangsformer, Tillægseksaminere, om jeg saa maa sige, som gør, at de Forskolelærerinder, som har Lyst til videre Studier, bliver ligestillede med seminarieuddannede Lærere og Lærerinder. Vi har paa alle andre Punkter, vi har med Hensyn til de højere Læranstalter skabt Overgangsformer med Tillægseksaminere, som gør, at man trækker dem, der ikke har disse almindelige Eksamensforudsætninger, op sammen med dem, der har disse Forudsætninger, for saa vidt de er begavede og ønsker at studere videre. Det forbyr mig, at man her har mødt Modstand fra dem, som er særlig interesserede i Seminarieuddannelsen, imod, at der skabes en saadan Mulighed for Forskolelærerinderne.

Jeg er enig i Princippet i § 55, men det forekommer mig uheldigt, ikke mindst her i København, at man lader Forældrerådet være den Institution, som er afgørende i en saadan Sag. Jeg vil mene — det er ogsaa udtalt til mig fra københavnsk Side —, at

Skoledirektionen maa være det rette. Men her forekommer det mig saa øjensynligt, at man maa have en sagkyndig Mand, der afgiver Erklæring, og denne Mand bør for Københavns Vedkommende være den, der skal føre Tilsynet med Undervisningen i Religion, og det bør være en Lærer, en Lærer, der har kirkelig Tilslutning. Jeg mener derfor ogsaa, at § 55 burde blive en Anledning til, at Ministeren tog Hensyn til vore Ønsker om Ændringer i Tilsynsloven.

Kristen Amby: Det er, lige fra Skolelovforslaget første Gang fremsattes af afdøde Undervisningsminister Borgbjerg, hver Gang det paa ny er fremsat, ogsaa i de ændrede Skikkelser, Gang paa Gang hævdet, at det var nødvendigt, at der skete en Forbedring, en Reform af vort Skolevæsen, hvis vi ikke skulde staa tilbage baade for det øvrige Norden og Lande i Vesteuropa, som tidligere havde staaet tilbage for Danmark. Med andre Ord, man har sagt, at vi var ved at sejles agterud med Hensyn til vort Skolevæsens Standard. Forbedringer og Reforme har det foreliggende Lovforslag som de tidligere søgt virkeliggjort væsentlig ved tre Ting: Udvidelse af den undervisningspligtige Alder, ved Forsøg paa at gøre Undervisningen mere tilpasset efter det praktiske Liv, det Liv, der skal leves, og for det tredie, for Landsbyskolens Vedkommende, ved Udvidelse af Undervisningstimernes Antal. Derimod har man slet ikke rørt ved det, jeg dog alligevel synes er et Spørgsmaal, der burde røres ved, naar man tænker paa Skolereformer, Spørgsmaalet, om selve Grundlaget for vort Skolevæsen er rigtigt, om den Organisation af Skolevæsenet, der blev givet i 1903 ved de J. C. Christensenske Love, er rigtig. Jeg har mine meget store Tvivl derom. Det er muligt eller rettere, det er ubestrideligt, at det dengang var et Fremskridt; men som Udtryk for det principielt rigtige tror jeg ikke, man skal tage dem og i det hele og store, eller rettere principielt, med dem som Forbillede bygge det nuværende Skoleforslag paa den samme Grundanskuelse om en Enhedsskole, en Skole, hvor man kontinuerligt fra det ene Led skal kunne gaa over til det andet: fra Underskole til Mellemskole, fra Mellemskole til Gymnasiet og saa op paa Universitetet. Der er ingen Tvivl om, at dette Princip paa afgørende Maade strider imod, hvad bl. a. det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen, som min ærede Partifælle, den foregaaende Taler, rigtigt sagde, fremhævede maatte være